

Sygn. akt I C 187/16 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Głubczycach, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Daria Dusanowska

Protokolant: sekretarz sądowy Barbara Kaźmierczak

po rozpoznaniu w dniu 21 czerwca 2016 roku w Głubczycach

na rozprawie

sprawy z powództwa **(...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W.**

przeciwko **K. S.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego K. S. na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. kwotę 3.113,74 zł (trzy tysiące sto trzynaście złotych i 74/100) wraz z:

- odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym, liczonymi od kwoty 2.706,38 zł (dwa tysiące siedemset sześć złotych i 38/100) od dnia 26 sierpnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.,
- odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym, których wysokość nie może przekraczać w stosunku rocznym dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie, liczonymi od kwoty 2.706,38 zł (dwa tysiące siedemset sześć złotych i 38/100) od dnia 01 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 80,38 zł (osiemdziesiąt złotych i 38/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 187/16 upr.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 września 2015 r. (...) Bank (...) S.A z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od pozwanego K. S. łącznie kwoty 3.113,74 zł wraz z odsetkami od kwot i dat wskazanych w pozwie oraz o zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazano, iż strony łączyła umowa kredytu nr (...) zawarta dnia 20 listopada 2014 r. Z uwagi na niewywiązywanie się pozwanego z obowiązku terminowej spłaty rat kredytu przedmiotowa umowa została wypowiedziana, wobec czego cała należność postawiona została w stan natychmiastowej wymagalności.

W dniu 30 listopada 2015 r. pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanego przez Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 10 listopada 2015 r. sygn. akt VI Nc-e 1876337/15, wnosząc o rozłożenie należności na raty. W uzasadnieniu wskazał, iż zaciągając zobowiązania kredytowe pozostawał w stosunku

zatrudnienia, jednakże stracił zatrudnienie i utrzymywał się z zasiłku z opieki społecznej. Od 15 października 2015 r. podjął zatrudnienie na okres próbny, wobec czego wnosi o rozłożenie należności na raty.

Postanowieniem z dnia 18 stycznia 2016 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Głubczycach.

W pismach z dnia 20 kwietnia 2016 r. i 11 maja 2015 r. (data prezentaty karta 13 i 34) powód podtrzymał swoje stanowisko, kwestionując istnienie przesłanek do rozłożenia świadczenia na raty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 listopada 2014 r. pomiędzy (...) Bank (...) S.A. we W. a K. S. doszło do zawarcia umowy kredytu na zakup towarów/ usług Nr (...), na mocy której pozwany zobowiązał się do spłaty kwoty 2.997,84 zł tytułem udzielonego kredytu wraz z kosztami.

dowód: umowa kredytu nr (...) karta 22-25 akt,

rozkład spłat karta 26 akt

Pismem z dnia 07 czerwca 2015 r., wobec zaległości w spłacie kredytu, (...) Bank (...) S.A. we W. wypowiedział K. S. umowę kredytu z zachowaniem 30 - dniowego terminu wypowiedzenia. Pozwany został poinformowany, iż w następnym dniu po upływie okresu wypowiedzenia całość środków kredytowych wraz z odsetkami i kosztami staje się wymagalna

dowód: wypowiedzenie umowy kredytu wraz potwierdzeniem odbioru karta 27-28 akt

W dniu 25 sierpnia 2015 r. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. wystawił przeciwko dłużnikowi bankowy tytuł egzekucyjny z tytułu zawartej umowy kredytu nr (...) z dnia 20 listopada 2014 r.

dowód: bankowy tytuł egzekucyjny karta 21 akt

Sąd zważył co następuje:

W ustalonym stanie faktycznym powództwo zasługuje w całości na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie Sąd oparł się na dowodach z dokumentów, których prawdziwości i wiarygodności nie kwestionowała żadna ze stron, a które również w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości.

W istocie wszystkie okoliczności faktycznie niniejszej sprawy pozostawały pomiędzy stronami bezsporne, w szczególności poza sporem pozostawała okoliczność łączącej strony umowy, braku spłaty rat kredytu zgodnie z warunkami umowy, wypowiedzenia umowy, a także istnienia i wysokości zadłużenia po stronie pozwanego. Pozwany nie kwestionując ani zasadności ani też wysokości wierzytelności objętej wytoczonym powództwem domagał się jedynie rozłożenia przez Sąd świadczenia na raty

Zgodnie z art. 69 ust.1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

W niniejszej sprawie, pozwany K. S., pomimo ciężącego na nim zobowiązania wynikającego z zawartej z powodem umowy, nie dokonał zwrotu kredytu wraz z odsetkami i należnościami, wobec czego żądanie pozwu zasługuje w całości na uwzględnienie.

Odnosząc się z kolei do wniosku pozwanego w przedmiocie rozłożenia świadczenia na raty, to w zdaniem Sądu w okolicznościach niniejszej sprawy brak jest podstaw do uczynienia zadość przedmiotowemu żądaniu. Zgodnie z art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia. Przepis art. 320 k.p.c. określa szczególną regułę wyrokowania, dotyczącą przedmiotu orzekania, dającą sądowi możliwość uwzględnienia także interesów pozwanego, w zakresie czasu wykonania wyroku, a interesów powoda przez uniknięcie bezskutecznej egzekucji. Mimo umiejscowienia go wśród przepisów postępowania, ma on charakter materialnoprawny, ponieważ modyfikuje treść łączącego strony stosunku cywilnoprawnego, w odniesieniu do sposobu i terminu spełnienia świadczenia przez pozwanego i w tym zakresie jest konstytutywny (por. wyr. SN z 3.4.2014 r., V CSK 302/13, L.). Przy czym podkreśla się, iż zastosowanie moratorium sędziowskiego może mieć miejsce jedynie w wypadkach "szczególnie uzasadnionych", tzn. wyjątkowych. Należy przyjąć, że owe "szczególne okoliczności" zachodzą wówczas, kiedy natychmiastowe wykonanie wyroku byłoby rażąco sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Na przykład jeżeli ze względu na stan majątkowy, zdrowotny, rodzinny i in. niezwłoczne spełnienie świadczenia lub jednorazowe spełnienie zasądzonego świadczenia przez pozwanego byłoby niemożliwe bardzo utrudnione lub narażałoby pozwanego albo jego bliskich na niepowetowaną szkodę. Sąd nie ma potrzeby wypowiedzania się w uzasadnieniu orzeczenia, że nie znalazł z urzędu podstaw do zastosowania art. 320 k.p.c.; powinien natomiast umotywić swoje negatywne stanowisko w razie zgłoszenia takiego wniosku przez stronę.

W niniejszej sprawie nie zaistniały szczególne okoliczności uzasadniające skorzystanie z wyjątkowej instytucji przewidzianej w art. 320 k.p.c. Zważyć bowiem należy, iż pozwany jako osoba mająca pełną zdolność do czynności prawnych świadomie zaciągnął zobowiązanie pieniężne, zobowiązując się od spłaty, w określonych termin, ustalonych pomiędzy stronami kwot. Pozwany zaprzestał realizacji swojego zobowiązania, a jak wynika z informacji powoda przed skierowaniem sprawy na drogę sądową pozwany nie próbował uzgodnić z wierzycielem ewentualnego sposobu spłaty istniejącego zadłużenia, przykładowo poprzez rozłożenia zadłużenia na raty. Uwzględniając zatem dotychczasowy sposób realizacji przez pozwanego własnych zobowiązań, mając przy tym na względzie również słuszne interesy wierzyciela, który realizując własne zobowiązanie przekazał pozwanemu określoną sumę pieniężną, uznać należy, iż nie zaistniały w sprawie wyjątkowe przesłanki rozłożenia świadczenia na raty. W ocenie Sądu sama okoliczność zmiany w zakresie zatrudnienia, bez jednoczesnego wykazania zaistnienia dodatkowych, szczególnych przesłanek wpływających na zakres jego możliwości majątkowych i zarobkowych, nie świadczy, iż natychmiastowe wykonanie wyroku będzie rażąco sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

Orzeczenie w przedmiocie odsetek uzasadnia przepis art.359 k.c. i 481 k.c.

Z kolei rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania uzasadnia brzmienie art. 98 k.p.c., bowiem poniesione przez powoda koszty sądowe w kwocie 39,00 zł, koszty uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego w kwocie 34,00 zł, a także opłat notarialnych kwocie 7,38 zł wynikającej z pobranych przez notariusza kwot stosownie do przedłożonych dokumentów, należy uznać za koszty niezbędne do celowego dochodzenia przez niego praw.

Mając na względzie powołane okoliczności, na podstawie wskazanych przepisów, orzeczono jak w sentencji wyroku.